

begorodica sa bristom

XVIII v.

za ovaj dan * za ovaj dan * za ovaj dan * za ovaj dan * za ov

10-74162037
gojko janjušević

od zla do dobročinstva

Znam taj usamljenički bunt zbog zvijezda i u njega se uzdam. I tajnu nimalo bolećeg sna o Suncu. Pa ti zato i kažem, Fedu, pa zaboravi ako hoćeš, ili upamti, ako moraš (ipak nije svejedno): i bolje je, i ljepše je, i divno je, zapravo, što tuga rada uplakanu decu. A ti se razapni, ako možeš, između dva luda neba, ili se sakrij, usudiš li se, u dvije lude školjke. Boljeće te, uprkos tebi samom i meni neznanom, »dve bele laste« na njenim »grudima« i pobunjenička pjesma urođenika na zagubljenim a nedoglednim ostrvima dobrote. O nema danas te obale koja je nataložila mit o sebi samoj u tvojim ili u mojim zenicama! Uzaludno je što se kopa po sopstvenoj krvi krvnički i neumoljivo, uzalud što si se

Kad jednom stignem u taj grad koji niko nije mimoišao

pobuniću se protiv mraka u rožnjači za neko blistavo svjetlo u kostima. Buniću se neprestano sve dok ne u gledam drugo lice smrti. Jer sakri-vena je ona drukčija od ovih svakodnevnik otkrivanja na trotoarima i po sobama zagušljivim od ustajalog mirisa znoja i bezbroj bespomoćnih lijekova. Moraćemo se pogledati oko u oko u tom neoformljenom i ne-definisanim prostoru

bez sijalica i vodoskoka, da se zna, na kraju ko sa kim ima posla. Tišina će ostati samohrana i neutješna. Ništa me ne može spri-

ječiti. Hoću da je vidim u pravoj boji. Kome inače mogu da odnesem . . . uobičajeni poklon od pregršti kostiju i nešto voštane boje mesa — ne računajući smireno zakravljenec pjesme?

To je skoro sve što sam ti htjeo reći! Samo još nešće! Saslušaj i ovaj mali

post scriptum
Neću se nikad ni kupovati ni prodavati. Da se razumijemo i da se saznamo!

* Stanimir Urdarević-Feda:
Gruba romana
Pišćevo izdanje, Novi Sad
1957

TIHO 10-74161927 W

Stan na mansardi imam.
U polumraku koloseke svoje brojim
i senke što laktovima kuću mi ruše.
Sanjam proleća nemana.
Znam da ću leta imati.
Mirno svetiljke na kapcima
očnim gasim, prozore zatvaram
u ponoć i posle ponoći
kada i smeh žena umine.
Ležim, sanjam proleća nemana
znam da ću leta imati
i jesen sa zrelim plodovima.
Čekam da kamen procveta
da zmija kaže: »dobro jutro
sunce da rodi još jedno sunce
i da na mesecini ostanu
samo tigrovi i nasmejani.

Miloljub VUCINIĆ

DVIJE SJENKE 10-74162183 W

U moje oči često dolaze
Dvije šarene sjenke,
Donoseći na koracima teprevica
Obrisre svilenih tkanja.

U mojim očima trepere
Dvije slipe sjenke —
Noseći na dlanovima
Suze ranjehog dana.

U mojim očima —
Jedna je sjenka ona,
Druga sam sjenka ja.

Trepere dvije istobojne sjenke —
Jednoj lako kažem dovidenja,
Drugoj uzalud govorim.

SARENI LEPTIR 10-74162439 W

Sareni leptir odleteo je
Sa ruku jednog mališana —
Vozovi su ga odnijeli daleko.

Dijete nije zaplakalo —
Potričalo je samo da ga potjubi

Sareni leptir, svilenim krilima,
Često zatreperi u meni.

Gdje je moj sareni leptir?

Milorad LALIC

..... uverio
da na dnu leže biseri,
jer od ove uklete tajne do »uspomena«

nema više nijedan most
što veže obale naših želja.

Niko te ne očekuje sa raširenim
rukama i otvorenim srcem dok opominjemo sebe same,

tim istim tokom
teku i tуди snovi.

Samo što nas ponekad isprati
bezglasan a zajedljiv smijeh od koga
se kosa naježi te boli kao kad se
trn u oko uvrti.

I kažem ti, danas pod ovom
sumornom olivnom kupolom neba sa
zapanjućim bljeskom istopljenog
sunčanog bakra, niko se nikada od
nas nema toliko u potpunosti i do
kraja, koliko jednog zaboravljenog
jutra ili sasvim malo prije njega,
negdje na zamrznutim proplancima
snatrenja o velikoj i poslednjoj Po-
gibiji. Jer nedokazano ostaje da je

... laž ovo ogromno nebo iz-
nad mene,

a sunce se, možda, ne »rada samo
za izabrane«, nego je čitavo naše,
moje ili tvoje, njegovo ili svačije.
Jer svako ima svoje sopstveno pa
mu se divi sa istom predanošću doži-
votno i bez stida i bez ustručavanja. I
na beskrajno mnogo tih sunaca koja
se samo jednom sagledavaju i zabo-
ravljaju, i u potpunosti i ujedno, na
onoj začarano-čudljivoj raskrsnici ko-
ju ne želim imenovati. (Neka ostane
nedorečeno-prisućna kao smrt sa koj-
om se identifikuje). Sele se iz naše
zamašnjene osnutosti skrušena tra-
ganja za nepoznatim krajevima pa
je zato

zemlja puna suza
a sva mora slana.

Ovo sad kazujem najglasnijim
zvukom mraka zato što se moram
opredjeliti za onu kamenjarsko-o-
trovnu visinu sa koje padaju grudve
zgrušale krvi. Smrtonosna je laž da
je Ikar (kog znamo po bajci i sno-
videnju) ikada leteo sa raširenim
krilima. Njega odjednom nije bilo.
Postojao je samo jedan jedini trenu-
tak zato da ga upamtimo. Da osta-
ne nezozvan i dalek. A Dedalu su
još onda davno

godine po kosi prosule
snegove koji se nikada ne tope
i on zna da više nikada
nijedno proleće neće svratiti
u njoj da ludeje.

Pa je i njega, kao Ikara, nestalo
odjednom da bude vječito presutan
u svakom našem padu strmoglavce.

A
kad me jednoga dana
poslednji vetrovi spuste u taj
grad
gde je sahranjen smisao za ver-
tikale

ništa neću zaboravljati. Naprotiv ću
prkosno upamtiti svaki dan sa zalju-
bljeničkih obala jave, svaki stravični
eho što odjekne po skamenjenoj. Ona je
breklim venama, po uzaludno umo-
renoj krvi .

kopanje krvi svoje

10-74163204

Sunčanog ostrva ovde je seme,
ovde na pesku gde se kosti sade.
O, mi smo to postojeće pleme —
crveni lilijan što u vatru padae.

(D. Kolundžija: »Zatvorenik
u ručju«)

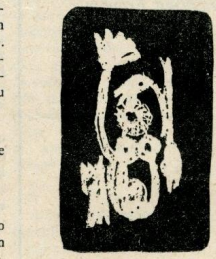
Zivot piše poeziju, poezija peva
sama mladost, nemirna i vatrena
kao ona; sva je od krvi i damara,
od pokretačkih impulsa, od ljubavi
uzeta u bukvalnom ili umetičkom
smislu, prestavlja najsigurniju (ne-
kada i rizičnu) hranu i jedinstveni
zbir, koji, superlativno izražen, zna-
či: najveće ljudsko zdravlje. Pesni-
ci su skloni da se napajaju tim
zdravljem, da se ispunjavaju njim,
da prkose i ispaštaju ako je potre-
no, ne odričući ga se. Kažemo: po-
stoji jedno vreme koje mora da se
preboli; postoji jedan most koji mo-
ra da se pređe. A koje je to vreme,
i koji je to most, i koliko traju i da
li uopšte prestaju da traju? Postoji
jedan mrak: on iza leda prati. Ali
postoji jedno nevidljivo sunce koje
nas do sebe dovede. Iz noći, kroz
mrak; u videlo, u dan. Postoji jed-
na nedorečena pesma (i niko je ne-
će doreći), koja kaže: život je dug
koji mora da se vrati. Da bi cvetala
mladost, da bi mladosti uvek bilo,
da bi se pevalo. A mladost peva,

jedra, puna i zdrava; zdrava kao
sama mladost, nemirna i vatrena
kao ona; sva je od krvi i damara,
od pokretačkih impulsa, od ljubavi
uzeta u bukvalnom ili umetičkom
smislu, prestavlja najsigurniju (ne-
kada i rizičnu) hranu i jedinstveni
zbir, koji, superlativno izražen, zna-
či: najveće ljudsko zdravlje. Pesni-
ci su skloni da se napajaju tim
zdravljem, da se ispunjavaju njim,
da prkose i ispaštaju ako je potre-
no, ne odričući ga se. Kažemo: po-
stoji jedno vreme koje mora da se
preboli; postoji jedan most koji mo-
ra da se pređe. A koje je to vreme,
i koji je to most, i koliko traju i da
li uopšte prestaju da traju? Postoji
jedan mrak: on iza leda prati. Ali
postoji jedno nevidljivo sunce koje
nas do sebe dovede. Iz noći, kroz
mrak; u videlo, u dan. Postoji jed-
na nedorečena pesma (i niko je ne-
će doreći), koja kaže: život je dug
koji mora da se vrati. Da bi cvetala
mladost, da bi mladosti uvek bilo,
da bi se pevalo. A mladost peva,

Ono što poeziju Dragana Kolun-
džije čini osobenom, to je njen vo-
lumen punoće i vedrine, bogatstvo
vizijama i slikama, koje su uslovlje-
ne stanjem istrage, kopanja i pro-
dubljivanja sebe i pokretanja jedin-
ke u njenom duhovnom projektova-
nju života na hartiju, u pesmu. Pe-
snikova prelamanja, unutrašnja de-
šavanja i njihova nerazlučivost u re-
vokaciji trajnih utisaka iz detinjstva,
sa sela i planine, pobudili su u nje-
mu najjače impulse, koji su samo u
poeziji tako snažno i iskreno mogli
da se izraze. Tu su oni našli više
nego svoju realnost i više nego svoj
drugi život.

Dragan Kolundžija je pesnik e-
mocije i nerva, bogate metafore i
nekog posebnog ritma, ali ritma ne
u svom spoljašnjem potencijalu, već
u unutrašnjem, govorno-strukturalnoj
zahuktalosti. Mestimično oduševljeno
prkosan, pretežno neotekivano de-
čacki zamišljen, on održava bitisanje
u huktavom, nezadrživom nestaju-
nju čoveka u vremenu i vreme-
na u čoveku. Taj neisključivi apsurd
svake egzistencije pokazuje sobom
ravnotežu životnih protivteža, koje
se opiru jedna drugoj u nemogućno-
sti da jedna drugu ponište.

Interesantna je vizija Kolundžij-
ne ljubavi. On Anu vidi u grobu,
divnu njegovu Anu, Anu koju je
(nastavak na 16 strani)

*

10-74163719 W

Sačuvao sam kamen
koji je bacila zamnom.
Kamen je opomena
da budem miran ko trava u leto.
Kamen je bacila zamnom,
a kamene su bile njene reči,
kamene oči,
kamene ruke,
kamene suze koje nikada nije imala.
Sačuvao sam kamen
koji je bacila zamnom.
A možda je i ona sama bila
samo jedan veliki kamen.
možda je bila...

DVE PTICE

10-74163971 W

Ja znam dve ptice
i jedno gnezdo.
Dve ptice cvrkaju,
jedno gnezdo čuti,
čuti i čuva tajnu.
Ja znam dve ptice;
jednu koja je počela da se gnezdi na tvome dlanu
i drugu odbeglu u tuđe gnezdo.
Ja sam znao dve ptice
i jedno gnezdo.
A sada znam jednu pticu
skamenjenu u jednom gnezdu.

Momilo PETROVIĆ

NA GROBU TINA

10-74164731 W

I vino je postalo oblak dragi Tine
A čempres nad grobom subi kamen
A nebo se spustilo savsim nisko
O tuđe su skamenjene u klupko

Kako bi bilo zaustaviti vrijeme
I biti kap rose na kamenom lišću
Al' tko može da razbukti srce
I s leda skine tvoje breme

PJESMA

10-74164487 W

Ljubav moja
gori
uzdasima krvi
proletjne

O ljubav u plamenu

O ljubav u nabrekli venama

Zdenka u oblaku

Zdenka pod oblakom

Zdenka u meni pod nebom

LUTALICA

10-74164999 W

Ni jedan kontinent
te neće
Ni jedna ulica
ni more
ni nebo

Ni šuma ni jata stabala

Ljubav je obrala plodove i nikada nećeš stati i prestati trave

Ni jedan kontinent te neće

Vladimir PAVIĆ

kopanje krvi svoje

hvalio 'pred mladice' svoje krvi', 'pred Okom carevima', 'pred susedom i kumom', 'pred spomenikom i grobnom'; vidi je kroz prozor, kroz otvorčić u zemlji, u neiskazanoj blizini, ali blizini koja ga razdvaja od nje, koja ga ne stapa sa njom. Njegova ljubav je fikcija, ali toliko živa i životna da mu venjem do je stvarna, da je postojala, da je i fizički bila njegova. Pesnik joj se obraća i istovremeno šapuće i urla:

Kako si Ana? Kako si srno u pu-pljenju, pšenice u kikama? O lišće suvo, o namigivanja moja u sobi oka.

Ovde, baš ovde mi se nameće da ponovim reči Marsela Prusta: 'Od svih načina koji radaju ljubav, od svih sila koje seju to prokletezlo, svakako je najdelotvorniji onaj snažni dah nemira koji ponekad zna da nas prožmari.' Ljubav je nevidljiva ali — delujuća. Zbog nje su sazidane grobnice i svetionici, ona je čoveka načinila kukavicom i osvetnikom, vitezom i herojem. Ona je, istovremeno, i najveća ljudska slabost i najmoćnije životno oružje. I njene vatrene strele pogadaju u najosetljiviju i najskrovitiju čovekovu unutrašnjost. Njok nije se boluje; ona leći.

Smrt kao pojmovna kategorija u poeziji Dragana Kolundžije dobija novi vid oponiranja životu. Ona je druga strana života u samome sebi, u svom trajanju i toku. Postoje u Kolundžijinoj poeziji niz smrti: smrt devojke, smrt majke, smrt njegovoa, a svi su živi, živi i delaju, ali živeći umiru u smislu dijalektičke konze-kvence da se u životu neprekidno umire. On, upravo, takvu dijalek-tičku smrt spontano oseća, najavlju-je. On je mrtav, vidi kako mu psi 'jedu voće', a ptice 'kradu oči', vi-di kako se rasteže nepomičan sa jednom rukom na srcu a drugom u zavičaju, na Konjuh Planini. Vidi jer gleda pred sobom, jer zamišlja. Sav je ponesen maštom do neslućenih proročanskih daljina. On zna da se iz tih smrti, tih neprekidnih životnih finala, radaju nova nastajanja i nove životne ponesenosti; novi tokovi i nova uviranja. Izlazi iz svih životnih posekotina izrastaju nove mladi-ce. I nepravdno bi bilo reći da je ovaj mladi pesnik skeptik, da po-riče bice kao suštinu, da mu nedo-staje životne snage. Naprotiv: on u-me da pravi takve kontraste čiji de-ktor nagoveštava sumorni osećaj, ali je u njima, u njihovoj nutрини, vrlo ozbiljna, čak vedra srž. Ali ta srž je skrivena u onom bogatom metafo-ričnom ruhu, u klici ruda u njego-vom rudniku. On će naprimer reći: 'Sestro moja kad pevaš / crn kaput ognji.' Taj crni kaput dolazi kao izravanje suprotnosti, kao njihovo osimbolizovano protivstavljanje, ko-ji ima smisao one Njegoveve senten-ce: 'Plakanje je pesma sa suzama.' A ta pesma i to plakanje čine život potpunim, interesantnim, lepim. I-ako, možda, surovim. Doturaju mu gorčinu i slast da bi se paralisala monotonost, da ne bi bio jednoobra-zan, korozivan. Da ne bi bio ruši-lački, u znaku osipanja čovekove snage, sputavanja njegovih akcionih stimulusa.

Kolundžija nas uvodi u cvetni vrt, u kuću raja; stavlja nas pod snop Sunca, tražeći u vrele dane leta že-ljenu oazu da smiri vatru, vatru ne-mira u požaru mlade krvi. On čes-to ume da bude i zamišljen:

Ne dirajte me jer moram da mi-slim o velikoj vatri
tu dole u podnožju naših senki
zapaljenoj.

Kod Kulundžije se u poeziji na-ilaži na razna pitanja i probleme, koji su nabaceni više potpvesno 'i spontano, nego sa tendencijom da budu postavljani, rešavani. On se pred njima (što znači: pred samim sobom) oseći zbunjenim, tu zabunu prouprati trenutni strah, ali on, pe-snik, u toj zbunjenosti i uplašnosti,

gotovo 'nečekivano pronalazi kanale kroz koje prodre do jednog svog odredjista, do jedne buktinje iz koje zazrači neočekivanim i skoro nemo-gućim svetlom, da nas pred njim za-ustavi da razmišljamo, pronalazimo, pretresamo, dočaravajući njegove vi-zije dovedene u vezu sa realnošću, sa konkretnim predmetima i bićima. Realizacija sna nikada nije potpuna. Ona se završava tamo gde emocija upali svoje najfinije svetlosti. Tu počinje razmišljanje koje nas navo-di da jednu pesmu pročitamo i po drugi, treći... deseti put. Pri čita-nju, iz tih naizgled mehaničkih obli-ka, iz tih hermetičkih formi, izrasta sve jasniji i potpuniji reljef srži. On se ispreči kao brdo i zato ga str-pljivo treba osvajati, čulno oseliti, doživeti; doživeti' celokupnim bi-ćem. A zadovoljstvo nam pruža o-no samo. To brdo. Ta slika. Ta magija poetske reči.

Sva je ova poezija zgrčena u svo-joj nutрини, u svojoj smolavo-stihovnoj strukturi. I zato ona u svom simboličkom odražavanju ne otkriva intelekt i neku zamišljenu filozofiju izvijljenja, već spontanu potrebu ži-votne nadoknade na umetničkom planu. Kolundžija baca svetlost na ljudsku mladost i njene preokupaci-je, ne otvoreno, direktno, već u ne-kom hipnotičkom zanosu, izražavaju-ći ih u čulnom transponovanju unu-trašnjih čovekovih zagrcnutosti. Nje-gova povremena nostalgijčna elo-kvenca ne samo da mu ne obezvredu-

je poetsku prokdanost, već joj naprotiv, dotura vizioni napitak i punu sveži-nu, tim pre što je svaka sentimental-nost u našoj poeziji poprimila i patinu banalnosti i sumornog oseća-nja. U tom smislu mladi pesnik ima prednost što stare istine i raspolo-ženja ne samo drukčije oseća, već ih drukčije i saopštava, kazuje. Kod njega su konkretni pojmovi dobili simboličko značenje, a u svojoj kon-kretnosti i dalje ostvaruju svoj vek i pesnik ih kao takve upravo i daje. Kolundžijino izražajno vrenje naiz-gled može nekome ličiti na klobu-čanje, galimatias, ali, u suštini svaki njegov stih krije u sebi neku smi-sonost i kao neodvojivi organ čvr-sto urasta u celinu pesme. Taj orga-nizam reči u novim međusobnim od-nosima, uključen u jedinstvenu struk-turu pesme, pokazuje govorno-sli-kovnu funkcionalnost i emotivnu po-nesenost, opojnost. Svaka reč sači-njava za sebe po jedan magnetički. A reči tako jednostavne i tako naše; te reči muški smeštene u svoja sli-kovna stihovana gnezda, dosaptava-ju jedno ljudsko življenje i jednu ljudsku poruku. Nabujaju reči, čitav mravinjak reči; naseobina reči. I o-ne, u stvaralačkom času, muče, ras-pinju, ne daju smirišta. Pesnik ih u-kročuje, savladuje, odupire im se i ne da svakoj da mu pesmu naseli. A kad ih obuzda, smiri, onda se i živi smire; tuga mu postane jasnija, a radost se povećava. Tada odahne i kaže: sa pesmom živim nisam sam. Jer pesma 'je deo njega, on sam, njegova krv. Krv i disanje.

Sa poezijom Milovana Danolića poezija Dragana Kolundžije najzra-čnije i najpotpunije (u najmlađoj srpskoj pesničkoj generaciji) obele-žava mladost; mladost i vreme; vre-me današnje složeno; mladost našu, nemirnu, huktavu, nedorecivu. Poe-zija prvog je komotna, ima pomalo epskog u sebi, dok je poezija dru-goga sva u lirskom štimungu i sabi-jenom metaforičnom tkivu. Danoljo-vičeva poezija je vodoskok, uspinja-nje, Kolundžijina vodopad, urva-vanje. Dubljenje. Obe su varničave, vatrene; obe su lavina, potop; obe su kristalne, biserne. Iz njih izbija snaga, u njima se nešto dešava; ne-

što što osamućuje; zanosi, opija. Za-talasan, one u čudnim i snažnim slikama dočaravaju pesnikov svet; predstavljaju čvrstinu, masovnost, po-seduju metaforičnu kondenzovanu jezgrovitost. 'Svaka je metafora — kaže Hipolit Ten — potres. Ko god nehotice na prirodan način pretvara suvu misao u sliku, taj ima užaren mozak; prave metafore su plamena prividenja koja sastave celu jednu sliku jednim bleskom.' Dragan Kolundžija je svoje stihove utopio u pune metafore, plamsave i vrele sli-ke; slike koje mogu da budu i sim-bol i gola stvarnost; slike koje su 'kopanje krvi svoje' i dečaki nemir života:

Sneg je to kopanje samoga sebe, to vadenje pesme iz dna nas.

Nekom čudnom sintezom i goto-vo naivnom smelošću, on je u poet-skom traganju dosegao pravo svo-je znanje iskrenosti, vrele krvi, sna; ali sna koji je, za njega i po njemu, nepregledna plodna miva na kojoj se nalaze i sa koje se žanju sve lep-si plodovi, osunčani, puni životnog semena. U njegovim metaforama, koje mestimično odaju utisak ugledanja (O. Davičo, F. G. Lorka, Va-sko Popa), skrivaju se uprošćeni smislivi jedne te zasemenjene filo-zofije, ali i jednog izraza u zrenju i skladu forme. Mestimično se oseti magični biblički uticaj 'Pesme nad figurativnosti pesničkog jezika, u poređenju i hiperbolama. U Ko-lundžijinoj poeziji tu i tamo ima zvučnoga narodnog folkloru, melodi-je i ritma kakav se sreće u poslovi-cama i zagonetkama:

Ni bladno u srcu
ni zrelo u mesu
u trbuhu tela žuti

(stablo)

U Kolundžijinoj poeziji postoje dva pesnika: prvi je zavičajni ljubi-čak, čobanče, dete ispod planine, sa bičem u ruci kod krava i ovaca, sa ždrepcima, bikovima i psima; kod Belave i Rumenke, kod Puka i 'Letnjeg psa; drugi je sa ljubavnim doživljajima, psihološkim perturba-cijama. Jedan i drugi imaju tuđe, u-samljenosti, pa ipak, i jedan i dru-gi veruju, veruju sebi.

Smolav i lapidaran stih, latentna misao, elementarna seljačka sirovost i ljubav prema svemu zavičajnom, sve to pokazuje da je Kolundžija već oformljena pesnička individual-nost, da je pronašao svoju poetsku baštinu i da otkriva jedan iz-razito svoj poetski svet. Njegova poezija varira od robustnog, poja-čanog, do nežnog i mekog interper-tiranja osećanja. Ona je više pot-svesna motivacija nego racionalno kreiranje. Utoliko je i zanimljivija, utoliko je više poezija, jer u njoj pronalazimo mnogo simboličnih var-nica i mnogo nabačenih smislova ko-ji se slivaju u uniformni smisao: je-sam, da budem.

Tako se preboljeva vreme. Tako se prevljuje most. Tako se ide do zvezda.

MESÉČNIK ZA KULTURU I UMETNOST / GOD. IV, 1958, BROJ 33 / REDAKCIJSKI KOLEGIJUM: IVAN HOROVIC, JASNA MELVINGER, BOGDANKA POZANOVIĆ, DEJAN POZANOVIĆ, MILETA RADOVANOVIĆ I FLORIKA ŠTEFAN / GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: DEJAN POZANOVIĆ / UMETNIČKA OPREMA: IVAN HOROVIC / VINJETE: BOGDANKA POZANOVIĆ / LIST IZDAJE NOV. I IZD. PRED. 'PROGRES' N. SAD, M. GORKOG 20/I / TEK. RAČUN 151-11/1-514 / REDAKCIJA I ADMINISTRACIJA: N. SAD, M. GORKOG 20/I, TEL. 35-59, 25-86 / UREDNIŠKI PRIMA-JU PONEDELJKOM OD 12-14 SATI / RUKOPISI SE NE VRAĆAJU / CENA PRIMERKU 20 D. GOD. PRET-PLATA 200 D. / ŠTAMPA 'KOSTA SKOČICA', N. SAD, BR. RIBNIKARA 14.